

Lucian
Cojocaru

Poet
fără carte

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2022

I. Antropoetic

Orfan

M-am rătăcit la granița dintre hazard și eternitate
Pe când eram în căutarea unui loc mai bun...
Plecasem într-o noapte blestemată din cetate,
Mă furișasem pe ascuns și tainic, fără să le spun.

Se-ntretăiau prin umbre negre razele de lună,
Parcă și luna însăși se-arăta întunecată...
Poteca udă și îngustă nu-mi dădea vreo presimțire bună
Și parcă îmi gemea sub pași, și parcă se-ncorda deodată!

Din respirație se arăta un abur dens și efemer,
Înaintarea era grea, cu pași împiedicați și încâlciți,
Dar eu credeam că drumul duce până sus, la cer,
Mă așteptam să mă-ntâlnesc cu sfinți și îngeri oboșiți!

Mergeam grăbit fără să știu spre unde mă îndrept,
Numai speranța mă făcea să bănuiesc cărarea,
Un univers ascuns de-un întuneric negru, infinit, perfect,
În liniștea desăvârșită-și trimitea neauzit chemarea.

Și oboseam de drum, deși știam că-s doar la început,
Dar să mă-ntorc nici nu voiam să mă gândesc...
De unde am plecat nu mi-a rămas nimic, căci totul s-a pierdut,
Tot ce am reușit s-adun, am izbutit apoi să risipesc...

După ce sângele a început să curgă din călcâi,
Crăpate, tălpile mă îndemneau să mă opresc,
Durerea devenea simțirea cea mai grea și cea dintâi,
Credința tremura precum un spasm străin și nefiresc...

Trecuse timp prea mult de când plecasem neștiut,
Cărarea era tot întunecată, umedă și rece,
Eram din ce în ce mai singur și departe în necunoscut,
Știam tot mai puțin din ce a fost și ce mi se petrece.

Iar întunericul ce-mi devenise camarad de drum
Era tot mai posac în haina lui cea ternă și eternă,
Îmi tot vorbea de lumea de lumină ce se prefăcuse-n scrum,
De dolii, reculegeri și drapele coborâte-n bernă...

M-am săturat de timpul care mi se scurge abject,
De văicăreala lui continuă despre singurătate,
Voiam doar să ajung la poarta cerului perfect,
Să-mi las în urmă viața imperfectă, plină de păcate.

Însă părea că drumul meu nu are vreun sfârșit,
Iar căutarea avea să-mi schilodească trup și minte!
Și înaintea mea, și în urmă se întinde câte-un infinit,
Nu știu nici unde merg, nici nu pot să mă-ntorc la cum era 'nainte!

Te rog, arată-mi, Doamne, drumul spre lumină!
Trimite-un înger ca să mă călăuzească pân' la Tine!
Zadarnic ruga mea își spune taina-n întuneric și-n surdină!
Nu pare să-mi aducă vreo schimbare înspre bine...

Însă, după un timp, în loc de Înger am primit un vis...
Și se făcea că drumul meu nu este spre departe ci spre mine,
Că înăuntru se găsea în așteptare-un Paradis,
Că voi zidi porți de lumină peste negre, antice ruine!

Și chiar de visele sunt pline de cruzime și se spulberă în zori,
Eu zori n-aveam în noaptea mea eternă!
Simțeam atingerea unei singurătăți ce îmi dădea fiori,
Și întunericul ce mă-nghițea și răsuna ca un ecou într-o cavernă...

Eram doar eu... orfan de lume și de dor,
Pierdut de Dumnezeuul meu și de credință,
Un blestemat nefericit, un veșnic călător,
Împins din spate de-o nebună, tot mai mare neputință...

Ce poate fi mai rea decât e frica să iubești?
Ce poate naște-o noapte neagră ca o închisoare?
Ce poate să-ți închidă toate porțile cerești?
Numai în zodia iubirii, preschimbați suntem în semn de Soare!

Obscur

Înțelegând puterea Umbrei, nefiresc de mare,
A vrut, degrabă, Întunericul să și-o subjuge.
Luminii i-ar fi dat pretext să plece-n depărtare,
Pe Soare, ar fi vrut, înșelător, să îl alunge...

Gândea, pesemne, Întunericul că îi va fi ușor,
S-ademenească Umbra într-un colț de vreme,
Dar timpul îl simți și, devenind bănuitor,
Îi spune Întunericului că pe Umbră n-are să o cheme!

– Ce faci, Fortuna, acum când am nevoie să mă ajuți?
Tu nu vezi Umbra? Și ce unduiri apetisante își arată!
Dă-mi aripa destinului și-a sortilor vicleni și nevăzuți
Încât s-o pot ghici și să o pot cuprinde deodată!

– Puterea ei în mine se va stinge!
La fel și unduirile-i ce poartă voluptăți grozave!
În mine-i neagră și zăpada atunci când ninge!
Și se va stinge precum păsări ce nu zbor, bolnave!

– Tu știi că te iubesc și că ești prințul meu cuceritor,
Că strălucirea-ți neagră-mi zgândăre dorința...
Dar nu te pot lăsa să fii un crud, perfid, îngrozitor!
Iar fără ea, cu toți ne-am contopi cu neființa!

Nemulțumit, s-a-ntors la Soare spre a se arăta lingușitor
Și, mai ales, susținător al razei sale:

– Mărite Sire, ce te-arăți suprem strălucitor,
Nu cred că Umbra e în grațiile Măriei Tale!

– În fapt ea face doar să scadă din splendoarea ta,
Te ponegrește pe sub streșini, prin cotloane!
Tot timpul pare a fi știind și ascunzând ceva!
Eu te-aș scăpa de-așa o pacoste ce-ți smulge din galoane!

Dar Soarele ascultă și privește gânditor
Spre Întuneric și îl vede cum rânjește:

– Tu știi că pot oricând să te omor.
Să pleci de-aici acum, să fugi orbește!

– Căci dac-am să te prind c-o rază la vreun timp,
Pedeapsă am să-ți dau din cea mai sumbră,
Nu am să șovăiesc și n-am să te ascult niciun răstimp,
Ba am să te preschimb pe loc în Umbră!

Fugi îngrozit din fața Soarelui furios,
Și-mpresurat de deznădejde și de frică,
Gândea că Universul este rău și nemilos
Și că nu-i loc în el pentru dorința sa, atât de mică!

Deși era îngrozit de ce ar fi sau ce-ar putea urma,
Se hotărî subit Lumina să o întâlnească:

– Crăiasa mea atotputernică, de voie îmi vei da,
Ți-aș cere să îngăduiești a-nfăptui o misie cerească...

– Eu am văzut și n-am putut deloc răbda,
Cum Umbra îți știrbește strălucirea!
Înțelepciunea, grația, noblețea... toate le-ar păta,
Căci știi, Crăiasa mea, aceasta-i e menirea!

– Eu vreau s-o prind și s-o arunc în sinea mea,
Pe tine n-are să te tulbure vreodată!
Și-atunci, doar simplă binecuvântare a ta,
Îmi e destul spre a înfăptui sentința dreaptă, meritată!

– Ești rău și prost, și negru până în adânc.
Cum aș putea să fac ca tu să înțelegi?
Dacă noi doi, printr-un absurd, am fi avut un prunc,
Ca Umbra ar fi fost, nu poți să negi!

Înnebunit fiind de-mpotrivirea lumii întregi,
Ce îi părea a fi susținătoarea Umbrei celei rele și ascunse,
Văzându-se respins și umilit de-acești netrebnici bieți rebegi,
Se duse în obscure locuri dosnice și nepătrunse.

Dar dintre toate-aceste locuri unde e stăpân,
În oameni îl găsim de-atunci cel mai statornic...
Ademenind cu-al său măiestru ritual păgân,
Și mintea lor, și sufletul cel schilodit, năpăstuit datornic!